

Arrest

nr. 222 598 van 13 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 februari 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 april 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor verzoekster en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 september 2018 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 februari 2019 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.09.2018 werd ingediend door:

*M., S.
nationaliteit: Marokko
geboren te T. op [...]1987
adres : [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier meer dan 5 jaar zou verblijven verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2013 te verblijven ze legt enkel een huurovereenkomst voor op naam van P. V., een verklaring van een arts dat mevrouw sedert 2014 op consultatie is geweest en een attest van deelname Franse les. Doch dit toont niet aan dat zij gedurende al die tijd in België heeft verbleven. Ook lijkt het ons onwaarschijnlijk dat betrokkene na een verblijf van meer dan 5 jaar niet meer bewijzen zou kunnen aanbrengen die haar verblijf sedert 2013 zou kunnen staven. Bovendien heeft betrokkene zich al die tijd bewust in illegaal verblijf genesteld.

Betrokkene beweert ook dat ze bij haar aankomst werd opgevangen door de heer P. V. (Belg). Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene specificeert niet waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst en aldaar haar aanvraag in te dienen. Volledigheidshalve merken wij nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verder verklaart betrokkene dat zij op geen opvang meer kan rekenen in land van herkomst. Betrokkene legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Bovendien beschikt het IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen opvang meer zou hebben in het land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen feiten van delictuele aard beging, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat hij al meer dan vijf jaar in België verblijft, ze zich kan uitdrukken in beide landstalen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 19 februari 2019 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"De heer/mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: M., S.
Geboortedatum: [...]1987
Geboorteplaats: T.
Nationaliteit: Marokko

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij gij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.,

Binnen 30 (dertig) dagen na kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar eerste en enige middel tot nietigverklaring de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Daarnaast meent zij ook dat een manifeste appreciatiefout is begaan.

Zij licht haar enig middel toe als volgt:

"De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden".*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

1. De buitengewone omstandigheid

1.1.

Eisende partij is van oordeel dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden aangetoond is.

Verwerende partij is dus onterecht van oordeel dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig is. Eisende partij benadrukt vooraangaande dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar haar land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Eisende partij heeft aangehaald in haar regularisatieaanvraag waarom het bijzonder moeilijk is om naar haar land van herkomst terug te keren.

Verwerende partij diende de ingeroepen argumenten van eisende partij dan ook te beantwoorden.

1.2.

Uit de regularisatieprocedure blijkt dat eisende partij effectieve en genestelde banden heeft met België, ... Zij woont sedert juni 2013 in België en heeft sinds die periode haar leven opgebouwd in België. Er zijn voldoende humanitaire elementen aanwezig in zijn dossier om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.

Het is duidelijk dat de elementen die werden opgesomd in de aanvraag een buitengewone omstandigheid vormen.

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

In deze omstandigheden kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd. De hechte banden met België, staan manifest vast.

Doordat verwerende partij toch de onontvankelijkheidsbeslissing neemt, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die eisende partij had ingeroepen, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan eisende partij.

Eisende partij zou dan het nodige hebben gedaan om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen. Het middel is ernstig en gegrond."

Verder werp verzoekster louter in "de vordering tot schorsing" de schending op van artikel 3 en artikel 8 van het EVRM.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“Schending van art. 8 EVRM

Eisende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 EVRM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdeling op de eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Een terugkeer naar het land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 EVRM. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier).

Eisende partij heeft haar familiaal, sociaal en cultureel leven verder uitgebouwd in België gedurende al die jaren dat zij reeds in België verblijft.

Gezien bovenstaande argumenten, valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

b. Schending van art. 3 EVRM

Eveneens is eisende partij van oordeel dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten een schending zou zijn van artikel 3 EVRM.

Zij zal als alleenstaande vrouw, op straat belanden, wat onmenselijk en vernederend zal zijn voor eisende partij, terwijl zij in België de nodige stappen heeft genomen om haar leven te beteren.”

De Raad stelt vast dat wat betreft de opgeworpen schending van het vertrouwensbeginsel, verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel schendt. Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Volgens artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een “afdoende” wijze op te nemen in de akte. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, nl. respectievelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 7 van de Vreemdelingenwet zodat de beslissingen formeel gemotiveerd zijn de iure. Verder wordt ook de facto gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing waarom volgens de gemachtigde de in de aanvraag aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster haar aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Daarbij gaat de gemachtigde in op de verklaring dat verzoekster hier

reeds meer dan 5 jaar verblijft, dat ze bij haar aankomst werd opgevangen door de heer P.V., dat ze verklaart geen opvang meer te hebben in het herkomstland, dat ze geen feiten van delictuele aard beging en dat ze goed geïntegreerd is en zich kan uitdrukken in de beide landstalen. In de tweede bestreden beslissing wordt de facto gemotiveerd dat verzoekster geen houder is van de bij artikel 2 vereiste documenten nu ze niet in het bezit is van een geldig visum.

Verzoekster stelt dat de gemachtigde de ingeroepen argumenten moet beantwoorden, maar licht niet toe voor welke argumenten de gemachtigde dit heeft nagelaten. Verzoekster maakt hiermee niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad ook niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering, het respect voor het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en voor het zorgvuldigheidsbeginsel moeten worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de

vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in haar aanvraag heeft betoogd dat zij die aanvraag niet kan indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in Marokko omdat ook een tijdelijke terugkeer een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou veroorzaken. Ze heeft in die aanvraag hiervoor gewezen op de volgende elementen: haar verblijf in België van reeds meer dan 5 jaar, het feit dat ze bij haar aankomst werd opgevangen door de heer P.V., dat ze in Marokko op geen opvang meer kan rekenen, dat ze uitstekend geïntegreerd is, dat ze geen feiten van delictuele aard beging en dat ze zich kan uitdrukken in de beide landstalen. Zoals gezegd heeft de gemachtigde voor al deze punten in de eerste bestreden beslissing uitgelegd waarom dit geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster herhaalt in het verzoekschrift dat ze meent dat de door haar aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, door opnieuw te wijzen op de volgens haar effectieve en genestelde banden met België, het feit dat ze sedert 2013 in België woont en zo voldoende humanitaire elementen heeft opgebouwd om haar aanvraag ontvankelijk en gegrond te zien verklaren. Hiermee gaat verzoekster echter niet in op de motieven van de gemachtigde. Op die wijze kan dan ook geen onzorgvuldigheid, onredelijkheid of disproportionaliteit van de motieven worden aangetoond.

Verzoekster meent dat indien de gemachtigde nog twijfels had omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden, hij de mogelijkheid had moeten benutten om aanvullende informatie op te vragen, waarop verzoekster dan het nodige zou gedaan hebben om die info te verkrijgen en aan het dossier toe te voegen of kenbaar te maken. Omdat de gemachtigde dit niet heeft gedaan, zou de zorgvuldigheidsplicht geschonden zijn. De Raad stelt evenwel vast dat nergens uit de motieven blijkt dat de gemachtigde twijfelt over de afwezigheid van de buitengewone omstandigheden. Het blijkt voor de gemachtigde juist duidelijk dat die er niet zijn. Bijgevolg ziet de Raad niet in waarom de gemachtigde bijkomende info had moeten opvragen. Moest verzoekster eventueel doelen op het feit dat de gemachtigde van oordeel is dat niet is aangetoond dat verzoekster gedurende 5 jaar in België heeft verbleven en het onwaarschijnlijk is dat verzoekster voor een dergelijk lang verblijf niet meer bewijzen zou kunnen aanbrengen, blijkt dat de gemachtigde hoe dan ook vaststelt dat verzoekster zich al die tijd bewust in illegaal verblijf heeft genesteld. Verzoekster betwist dit niet. Hoe dan ook komt het in het kader van een aanvraag om verblijf aan verzoekster toe om de zorgvuldigheid aan de dag te leggen alle nodige informatie voor te leggen. Op geen enkele wijze blijkt onzorgvuldig onderzoek door de gemachtigde. Hieruit blijkt evenmin een onredelijk handelen, noch dat de motieven van de beslissing niet aangepast zijn aan het belang ervan. De Raad herhaalt dat verzoekster niet eens de moeite heeft gedaan om de concrete motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Evenmin neemt de Raad een kennelijke appreciatiefout aan.

Het middel tot nietigverklaring is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In principe kan de Raad toepassing maken van de korte debatten. Verzoekster heeft immers geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. De Raad kan toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring enkel om die reden kan worden verworpen.

Nu verzoekster onder de vordering tot schorsing de schending van twee hogere rechtsnormen aanvoert, acht de Raad het in het kader van het effectief rechtsmiddel toch aangewezen die opgeworpen schendingen te behandelen, ondanks het feit dat zij die louter en voor het eerst onder de vordering tot schorsing heeft aangevoerd.

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting bij artikel 8 van het EVRM. Ze wijst onder meer op de voorwaarden zoals uiteengezet door artikel 8 van het EVRM voor de inmenging in het privé- en gezinsleven. Ze stipt aan dat die inmenging moet voorzien zijn in de wet, moet beantwoorden aan een van de doelstellingen zoals vermeld in artikel 8 van het EVRM en noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving. Ze is van oordeel dat de voorwaarden niet zijn vervuld als de inmenging voortvloeit uit een bevel om het grondgebied te verlaten, zoals de tweede bestreden beslissing, en dit voor een vreemdeling die met zijn herkomstland een andere band heeft dan zijn nationaliteit en de eenheid van het gezin in gedrang komt. Verzoekster wijst op haar familiaal, sociaal en cultureel leven in België en meent dat haar situatie valt onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurige te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak

Wat betreft het aangevoerde familiaal leven is het de Raad onduidelijk op welk familiaal leven verzoekster doelt. In de aanvraag heeft verzoekster aangestipt dat zij bij aankomst werd opgevangen door de heer P.V. van Belgische nationaliteit, die 38 jaar ouder is dan verzoekster. Er blijkt niet welke band verzoekster met deze persoon op het ogenblik van de bestreden beslissingen nog had zodat de Raad niet inziet welke eenheid van het gezin in het gedrang zou komen. Omtrent deze persoon P.V. heeft de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat het feit dat deze persoon bij aankomst verzoekster zou opgevangen hebben, niet kan aangenomen worden als een buitengewone omstandigheid, nu zij niet specificeert waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland en aldaar haar aanvraag in te dienen. Volledigheidshalve wijst de gemachtigde er in de eerste bestreden beslissing nog op dat het indienen van de aanvraag in het herkomstland enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert. Ook in de synthesenota die zich in het administratief dossier bevindt, waarin een onderzoek is gebeurd zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wordt vermeld dat betrokkene geen bewijzen voorlegt waaruit zou blijken dat haar gezins- en familieleven zou geschonden worden en een tijdelijke terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad meent dat in eerste instantie niet blijkt dat van enig familiaal leven tussen verzoekster en de heer P.V. sprake is op het ogenblik van de bestreden beslissingen, noch van enige andere familiale banden in België, zodat reeds ernstige vragen kunnen gesteld worden bij het bestaan van een beschermingswaardig familiaal leven op zich. Zelfs indien zou moeten aangenomen worden dat dit al zou bestaan, dan blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een redelijke en zorgvuldige belangenafweging. Verzoekster laat ook bij de toelichting van dit middel volledig na in te gaan op de voormelde motieven van de gemachtigde.

Wat betreft het privéleven wijst verzoekster op haar sociaal en cultureel leven dat ze in al die jaren (illegaal) verblijf heeft opgebouwd. Ook aangaande het lang feitelijk verblijf van verzoekster op het grondgebied is de gemachtigde overgegaan tot een belangenafweging en heeft hij gemotiveerd dat dit niet kan aangenomen worden als een buitengewone omstandigheid die verhindert dat zij haar aanvraag via de gewone procedure kan indienen. De gemachtigde stelt verder dat verzoekster aanvoert sinds 2013 in België te verblijven maar enkel een huurovereenkomst voorlegt op naam van de heer P.V., een verklaring van een arts waarin wordt bevestigd dat zij sedert 2014 op consultatie is geweest en een attest van deelname aan de Franse les. De gemachtigde vindt dat hiermee niet is aangetoond dat verzoekster gedurende al die tijd in België heeft verbleven en stipt aan dat verzoekster hoe dan ook bewust zich in illegaal verblijf heeft genesteld. Daargelaten de vraag of verzoekster dermate sterke sociale en culturele banden heeft ontwikkeld dat van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou kunnen gesproken worden, acht de Raad de belangenafweging van de gemachtigde in elk geval redelijk en niet disproportioneel waar hij meent dat dit lang illegaal verblijf niet

verhindert dat verzoekster terugkeert naar haar herkomstland om aldaar de aanvraag volgens de reguliere procedure in te dienen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Tot slot voert verzoekster nog een schending aan van artikel 3 van het EVRM. Ze stelt in geval van uitvoering van het bestreden bevel als alleenstaande vrouw op straat te zullen belanden, wat neerkomt op een onmenselijke en vernederende behandeling.

Verweerder heeft in de nota een punt waar hij erop wijst dat om een dergelijke schending aannemelijk te maken, verzoekster moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat er in het land waarnaar verzoekster mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico bestaat voor blootstelling aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Dit moet met een begin van bewijs aannemelijk gemaakt worden en er dienen concrete op de persoonlijke situatie betrokken feiten te worden aangebracht, tenzij men tot een groep zou behoren waarbij het aantoonbaar is dat het louter behoren tot die groep reeds aanleiding geeft tot een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling.

In casu doet verzoekster niets meer dan te poneren dat ze als alleenstaande vrouw op straat zal belanden in Marokko. Dit volstaat niet om een dergelijke schending aannemelijk te maken. Opnieuw gaat verzoekster niet in op de motieven in de eerste bestreden beslissing, die door haar gekend waren op het ogenblik dat haar ook het bestreden bevel werd ter kennis gebracht, dat de gemachtigde niet aanneemt dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het herkomstland waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar regularisatieaanvraag.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt evenmin.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES